

N:o 39.

Kongl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen, angående förändrade bestämmelser i fråga om denaturering af bränvin; gifven Stockholms slott den 7 mars 1890.

Under åberopande af bilagda protokoll öfver finansärenden för denna dag, vill Kongl. Maj:t härmed föreslå Riksdagen att antaga följande förslag till förändrad lydelse af §§ 10 och 12 i nådiga förordningen angående villkoren för tillverkning af bränvin den 13 juli 1887, sådana nämnda §§ lyda enligt nådiga kungörelsen den 28 mars 1888:

§ 10.

1. För bränvin — — — — — alkohol.
2. Inbetalning — — — — — 1,500 liter.
3. Vid utförsel — — — — — normalstyrka.

4. Då bränvin under de villkor och den kontroll, Kongl. Maj:t vill föreskrifva, gjorts till förtäring obrukbart (denaturerats), må för sådant bränvin åtnjutas restitution af tillverkningskatten eller ock vid bränneri, der tillverkningsrätt gäller, skattefrihet; dock att såsom afgift för denatureringen skall utgå det belopp, som af Kongl. Maj:t bestämmes.

§ 12.

1. Af obeskattadt bränvin skola minst åttiofem procent såsom säkerhet för skatten vara liggande på nederlag. Återstoden eger tillverkaren utbekomma utan skattens erläggande, dock med skyldighet att före den 1 påföljande oktober erlagga derpå belöpande skatt, vid påföljd att

Kongl. Maj:ts befallningshafvande eljest låter ofördröjligen utmäta den-
samma.

2. Bränvin, som, efter hvad i § 10 mom. 4 sägs, blifvit denature-
radt, må ej ligga såsom säkerhet för ogulden tillverkningsskatt.

I sammanhang härmed föreslår Kongl. Maj:t Riksdagen att antaga
följande förslag till förändrad lydelse af §§ 18 och 36 i nådiga förord-
ningen angående villkoren för försäljning af bränvin och andra brända eller
destillerade spirituösa drycker den 29 maj 1885:

§ 18.

1. För sådan — — — — — åtagen är.

Bränvin, som denaturerats under de villkor och den kontroll, hvarom
särskildt är föreskrifvet, är ej underkastadt försäljningsavgift.

2. Då i stad — — — — — lämpligt vite.

§ 36.

1. Å apotek må bränvin säljas endast för medicinskt ändamål på
behörig läkares recept, hvilket bör å apoteket kvarlemnas och förvaras;
och gälle hvad medicinalförvaltningarna föreskrifva i afseende å försälj-
ning af sådana läkemedel, som innehålla bränvin.

2. Angående villkoren för försäljning af denaturerad bränvin med-
delas särskilda bestämmelser af Kongl. Maj:t.

De till ärendet hörande handlingar skola Riksdagens vederbörande
utskott tillhandahållas; och Kongl. Maj:t förblifver Riksdagen med all
kongl. nåd och ynnest städse väl bevågen.

OSCAR.

F. v. Essen.

*Utdrag af protokollet öfver finansärenden, hållet inför Hans
Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 7
mars 1890.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern friherre ÅKERHIELM,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena greve LEWENHAUPT,
Statsråden friherre VON OTTER,
WENNERBERG,
friherre PALMSTIERNA,
friherre VON ESSEN,
friherre ÅKERHIELM,
ÖSTERGREN,
GROLL,
WIKBLAD.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet friherre von Essen anförde i underdånighet:

»I § 10 mom. 4 af nådiga förordningen angående villkoren för tillverkning af bränvin den 13 juli 1887, sådant nämnda moment lyder enligt nådiga kungörelsen den 28 mars 1888, stadgas:

Då bränvin under de villkor och den kontroll, Kongl. Maj:t vill föreskrifva, göres till förtäring obrukbart (denatureras) för att användas för tekniskt eller vetenskapligt behof, må restitution åtnjutas med 50 öre för

hvarje liter bränvin af normalstyrka; dock medgifves ej restitution för bränvin, som användes till tvål, parfym eller, med undantag af ättika, till fabrikat, afsedda att förtäras. Denaturerad bränvin är ej underkastadt försäljningsafgift.

Med föranledande af bestämmelserna i § 10 mom. 4 af nådiga förordningen den 13 juli 1887 utfärdades den 18 november samma år nådig förordning angående restitution af tillverkningsskatt för bränvin, som användes för tekniskt eller vetenskapligt behof.

Enligt det vid den under den 13 maj 1887 till Riksdagen aflåtna nådiga proposition med förslag till ny förordning angående villkoren för tillverkning af bränvin fogade statsrådsprotokoll af samma dag yttrade dåvarande chefen för finansdepartementet, i sammanhang med tillstyrkande att i förslaget måtte intagas en bestämmelse om skatterestitution för bränvin, som denaturerades för tekniskt eller vetenskapligt behof, bland annat: »En annan vigtig förbrukning af sprit är dess användande såsom bränn- eller lysämne. Frågan, huru vida restitution af skatt för den sprit, som på detta sätt användes, bör medgifvas, är för närvarande i Tyskland föremål för förslag. Att sådan restitution är principiellt riktig, torde erkännas, likasom att möjligheten af spritens användande på sådant sätt skulle vara af stor betydelse så väl för bränvinstillverkningen som för de industri-grenar, hvilka skulle komma att för nämnda ändamål använda sprit. Utredningen om hvilken kontroll, som skulle härför erfordras, har dock icke hunnit så långt, att något förslag i detta fall nu kan framställas.»

Chefen för finansdepartementets kontroll- och justeringsbyrå, som redan i memorial af den 20 mars 1889 afgifvit förslag till bestämmelser rörande utsträckt rätt att denaturera bränvin, har derefter, sedan Eders Kongl. Maj:it befallningshafvande i Blekinge, Malmöhus och Skaraborgs län inkommit med infordrade underdåniga utlåtanden, med biträde af landskamreraren A. Holmquist utarbetat och med memorial af den 7 december samma år öfverlemnadt förnyadt förslag till ändringar i nämnda syfte i förordningarne om tillverkning och försäljning af bränvin samt till förordning angående denaturering af bränvin.

Byråchefen yttrar i berörda memorial, att såsom skäl för utsträckt användning af skattefri sprit kunde anföras, att tillverkningsskatten blifvit ytterligare höjd med 10 öre per liter, ett belopp, som under låga bränvinspris nära nog uppginge till hela värdet af en liter råbränvin; att konsumtionen af bränvin vore i ständigt nedgående, hvilket ur nykterhetssynpunkt glädjande faktum dock medförde ökad svårighet för afsätt-

ningen af denna vara, hvars tillverkning vore för landtbruket inom flera provinser af stor betydelse; samt slutligen att sprit, der gas ej finnes att tillgå, vore ett brännmateriel, som, derest det ej vore belagdt med en tillverkningskatt, uppgående till flera gånger varans värde, skulle komma att ganska allmänt användas vid matlagning och för andra hushållsbehof. Med afseende härpå erinrade byråchefen, att det flytande bränsle, som mer allmänt användes, nemligen fotogen och gasolja, vore åtföljdt af vissa olägenheter, som blott ofullständigt upphäfdes äfven genom de bästa anstalter för förbränningen. Sålunda gäfvade dessa oljor en mer eller mindre sotande låga, härrörande af ofullständig förbränning, hvilken äfven hade till följd luftförsämning och dålig lukt. Äfven ur snygghets- och säkerhetssynpunkt hade sprit såsom brännmateriel ett afgjordt företräde framför de flytande kolvätena, hvaribland särskildt gasoljans eldfarlighet vore på mångfaldigt sätt ådagalagd. Om också de nämnda kolvätena med afseende på värmeeffekten blefve något billigare än sprit, torde dock detta företräde vara så ringa, att spriten i allt fall skulle finna användning, synnerligast för kokning i mindre skala.

Lagstiftningarna i flere länder medgäfvade långt gående frihet i fråga om användning af och handel med denaturerad sprit. Visserligen vore förhållandena t. ex. i Frankrike och England icke fullt jemförbara med dem, som enligt det nu utarbetade förslaget skulle blifva rådande i Sverige; ty äfven denaturerad sprit vore i de nämnda länderna belagd med en skatt, som dock vore betydligt lägre än den för annan alkohol utgående.

Byråchefen meddelar, att i Tyskland medgafs, i sammanhang med 1887 års stora alkoholbeskattningsreform, fullständig skattefrihet för all denaturerad sprit, så att denna hvarken drabbas af den då införda nya konsumtionsskatten af 50 eller 70 mark per hektoliter alkohol eller af mäskekarsskatten, hvilken, efter bränvinets denaturering, restitueras. Handel med denaturerad sprit är fullkomligt fri. Man har således i detta land, der dock bränvinskonsumtionen är betydligt större per individ räknadt än i Sverige, icke tvekat att taga steget fullt ut för att i högsta möjliga grad befordra konsumtion af alkohol för andra ändamål än förtäring. Man hoppades härigenom uppnå väsentliga fördelar för bränvinsproduktionen, utan att det onda, som bränvinsförtäring medför, ökades. Af inhemtade upplysningar framgår, att i Tyskland användningen af denaturerad alkohol varit i jemn tillväxt. Under det första budgetåret skatterestitution var medgifven, nemligen 1880—81, uppgick kvantiteten

till 9,322,700 liter alkohol = 18,645,400 liter 50 %, samt utgjorde under 1885—86 32,688,600 och under 1886—87 36,611,000 liter 50 %. Under nu nämnda år var dock användningen af denaturerad alkohol inskränkt till yrkesbehof; det är först sedan den 1 oktober 1887 sådan alkohol fått användas till hushållsbehof, såsom bränning, rengöring m. m. Under året från den 1 oktober 1887 till den 1 oktober 1888 denaturerades inom det tyska bränvinsbeskattningsområdet 376,555 hektoliter alkohol eller 75,311,000 liter 50 %, hvaraf dock ensamt till ättiksberedning åtgått omkring 29,000,000. Såsom svar på framställd förfrågan har tyska utrikesdepartementet meddelat, att vederbörande myndigheter icke hafva sig bekant, att denaturerad bränvin missbrukats till förtäring.

I Frankrike är den alkohol, som användes till tekniska behof samt för andra hushållsändamål än till förtäring, såsom till belysning, bränning och rengöring, belagd med en särskild, mycket nedsatt skatt. Sålunda utgör den allmänna alkoholskatten — egentligen flere sammanslagna afgifter — 156 francs 25 centimes för en hektoliter alkohol, men för denaturerad endast 37 francs 50 centimes, hvilket motsvarar ungefär 13,5 öre för en liter à 50 %. Denna afgift är således 10,5 öre högre än den i Sverige utgående denatureringsafgiften, hvilken ensam drabbar den här denaturerade spriten. Dertill kommer, att i Frankrike tillsättes 20 volymprocent träsprit till alkoholvolymen 100 %, således mer än tre gånger så mycket, som i Sverige är föreskrifvet; och då priset på träsprit är väsentligt högre än på etylalkohol, måste användning af denaturerad sprit i Frankrike ställa sig mycket dyrare än i Sverige. Icke desto mindre förbrukas ganska stora quantiteter äfven till bränning. Enligt uppgift från generaldirektionen för de indirekta skatterna utgjorde nemligen förbrukningen

	1885.	1886.	1887.	1888.
I Frankrike uti liter				
50 % till förbränning ...	3,934,000.	4,307,600.	5,303,000.	6,391,000.
» andra ändamål	6,023,000.	7,531,600.	11,777,000.	15,015,800.
Summa	9,957,000.	11,839,200.	17,080,000.	21,406,800.

Användningen af denaturerad alkohol är således i detta land uti hastig ökning, oaktadt så väl den afgift, hvilken ännu drabbar densamma, som den stora mängden af denatureringsmedel i betydlig mån måste motverka fördelarne af sådan alkohols allmänare användning, synnerligast för bränning.

Denatureringen verkställes i närvaro af accistjensteman, hvilken bestämmer quantiteten af den denaturerade alkoholen samt tillser, att denna icke är förut denaturerad. Hvar och en, som låter denaturera, är skyldig att föra bok öfver åtgången, vare sig alkoholen användes inom eget yrke eller den afyttras. Denaturerad alkohol får ej utlemnas i större partier än 100 liter om dagen till person, som icke har rättigheter såsom handlande med denna vara.

Att användning af brännsprit kan blifva betydlig, bevisas också af erfarenheten från Schweiz, der under första året efter monopolets införande åtgick icke mindre än 2,048,000 liter sådan sprit.

Då skattefrihet för sprit, som användes till bränning och andra hushållsbehof, måste i någon mån inverka på statens behållna inkomst af bränvinsbeskattningen, borde alltså tillses, om denna inverkan blefve af betydighet. Att så icke vore fallet, ansåge byråchefen följa deraf, att statsverkets förlorade inkomst endast utgjordes af tillverkningsskatten på den spritquantitet, som för närvarande användes för de i fråga varande ändamålen, en quantitet, som det icke vore möjligt att med någon grad af säkerhet uppgifva, men som redan i anseende till den i förhållande till varuvärdet höga skatten icke kunde vara betydlig. Men dertill komme, att den spritförsäljning i minut, som hittills egt rum, torde till allra största delen hafva utföfvats af städernas bolag, hvilka, då spriten genom utspädning kunnat förvandlas till förtärbart bränvin, ansett sig böra hålla så höga pris på spriten, att de ungefär motsvarade bränvinets minuteringspris. Utom tillverkningsskatt hade således å brännsprit i allmänhet uttagits en rätt stor handelsvinst, hvilket ock bidragit att i hög grad inskränka användningen af sådan sprit. Enligt utskänkningsbolagens till kontroll- och justeringsbyrån lemnade uppgifter hade nemligen deras minutförsäljningspris å sprit under försäljningsåret 1887—88 varit i Stockholm 92.5, i Norrköping 106, i Kristianstad 86, i Karlshamn 108, i Venersborg 107 öre o. s. v., allt för liter 50 %, under det att varuvärdet under samma tid icke ansåges kunna beräknas till mer än omkring 15 öre.

För den händelse skattefrihet medgäfves äfven för sprit, nyttjad såsom brännmateriel eller rengöringsmedel med flere hushållsändamål, skulle utan tvifvel råsprit komma att dertill allmänt användas, och det vore i sådant fall en fördel för bränvinstillverkarne, om de, med åtnjutande af samma rättighet, som tillkomme tillverkarne i Tyskland, kunde vid brännerierna denaturera bränvin och få skatten för samma bränvin afförd ur afräkningslängden. Tillverkarne kunde sålunda för afsättning af den sprit, som

hos dem denaturerades, blifva mer oberoende af de stora bränvinshandlarnes. Med afseende på den vid denatureringsförrättningen erforderliga kontrollen ansåge dock byråchefen rättighet att denaturera vid bränneri böra inskränkas till den tid, då tillverkningsrätt der gälde och kontrollör sälunda finnes på stället.

Byråchefen har därför föreslagit, att rättighet att denaturera bränvin, som för närvarande kan meddelas åt fabriks- eller yrkesidkare för utförfande af hans rörelse eller yrke och åt föreståndare för allmän undervisningsanstalt, museum eller laboratorium för inrättningens behof, äfvensom åt innehafvare af rättighet till minuthandel med bränvin för att af honom hållas till salu, skulle kunna beviljas jemväl tillverkare af bränvin under den tid, tillverkningsrätt i bränneri är gällande.

I det upprättade förslaget till förordning rörande denaturering af bränvin är vidare föreslaget:

att rättigheten att sälja denaturerad bränvin, som för närvarande tillkommer endast innehafvare af rättighet till minuthandel med bränvin och afser allenast bränvin, som blifvit hos honom denaturerad, hädanefter skulle tillkomma ej mindre minuthandlande med bränvin, vare sig bränvinet blifvit hos honom denaturerad eller icke — dock att, i händelse han ej egde denatureringsrätt, särskildt tillstånd till försäljningsrätten borde honom af Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande meddelas — än äfven bränvinstillverkare;

att i motsats mot nu gällande bestämmelser, enligt hvilka denaturerad bränvin ej må köpas af annan än den, som företer ett af Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande utfärdadt, för högst ett år gällande bevis om rättighet att för tekniskt eller vetenskapligt behof inköpa viss myckenhet denaturerad bränvin, för rättighet att inköpa sådant bränvin ej vidare skulle erfordras dertill af vederbörande myndighet lemnadt tillstånd;

samt att vid verkställande af denaturering skulle närvara ett af Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande för sådant ändamål utsedt vittne.

I infordradt underdånigt utlåtande har öfverståthållareembetet bland annat anført, att embetet i likhet med byråchefen funne synnerligen önskvärdt, att förbrukningen af bränvin annorlunda än till förtäring erhöles ytterligare utsträckning, särskildt om den ifrågakända utsträckningen ginge i den rigtning, som nu åsyftades, eller att åstadkomma en allmännare användning af bränvin såsom lys- och brännämne. Derigenom skulle tvifvelsutän så väl den enskilde som det allmänna tillskyndas väsentliga fördelar. Det flytande bränsle, som nu allmänt begagnades, eller

fotogen och gasolja, måste nemligen, i så väl sanitärt hänseende som jemväl med hänsyn till den eldfara, som med dess användande vore förenadt, såsom brännämne anses vida underlägset sprit, i hvilket afseende öfverståthållarembetet erinrade, huru som i hufvudstaden förenämnda oljor, särskildt gasolja, vid begagnande såsom bränn- eller lysämnen tidt och ofta vållat eldsolyckor eller andra olyckshändelser, ej sällan af ganska allvarsam beskaffenhet.

Hvad chefen för kontroll- och justeringsbyrån anfört synes mig tydligt ådagalägga, att ett medgifvande att denaturera bränvin äfven till andra ändamål än tekniska eller vetenskapliga skall medföra väsentliga fördelar, såsom beredande ej mindre industrien och det dagliga lifvet tillgång till ett bränn- och lysämne, hvilket under nuvarande förhållanden är för dyrbart att kunna i något större omfång användas, än äfven bränvinsindustrien afsättning för sin tillverkning under en form, hvaremot ur nykterhetssynpunkt intet kan vara att invända. Med afseende härå och då med skäl synes kunna antagas, att de i förslaget till förordning om denaturering af bränvin intagna kontrollföreskrifter skola befinnas tillräckligt verksamma att förebygga missbruk af den utsträckta denatureringsrätten — ett antagande, som för öfrigt vinner stöd af erfarenheten från Tyskland, der, såsom af förut anförda siffror framgår, denaturering af bränvin för hushållsbehof vunnit synnerligt stor utsträckning, utan att, så vidt känt är, denaturerad bränvin missbrukats till förtäring — tvekar jag icke att förorda införande i lagstiftningen af en sålunda utsträckt denatureringsrätt.

För sådant ändamål lärer böra äskas Riksdagens bifall dertill, att ur § 10 mom. 4 i gällande bränvinstillverkningsförordning uteslutas orden »för att användas till tekniskt eller vetenskapligt behof» äfvensom att i samma mom. införes en bestämmelse derom, att för denaturerad bränvin må vid bränneri, der tillverkningsrätt gäller, åtnjutas skattefrihet. De närmare detaljföreskrifterna tillhöra förordningen om denaturering af bränvin, hvilken enligt nyssnämnda moment af Eders Kongl. Maj:t i administrativ väg utfärdas.

I sammanhang med nyssnämnda ändringar i bränvinstillverkningsförordningen torde emellertid vissa ytterligare ändringar ej mindre i nämnda förordning än äfven i förordningen angående försäljning af bränvin lämpligen böra ega rum.

I nyss omförmälda § och moment af förordningen rörande villkoren för tillverkning af bränvin stadgas, att restitution af skatten ej medgifves

för bränvin, som användes till tvålv, parfym eller, med undantag af ättika, till fabrikat afsedda att förtäras. Detta uttryckliga stadgande synes dock icke numera vara behöfligt, ty i den af Eders Kongl. Maj:t utfärdade nådiga förordningen af den 18 november 1887 äro sådana denatureringsmedel föreskrifna, att de omöjliggöra denaturerad bränvins användning till framställning af så väl parfym som fabrikat, afsedda att förtäras, med undantag blott för ättika. Skulle bränvin, som denaturerats antingen på hittills vanligt sätt med träsprit eller med terpentinolja, kunna användas vid tillverkning af genomskinliga tvålsorter, finnes intet skäl, hvarför sådant skulle förbjudas, och i hvarje fall är denna tillverkning af jemförelsevis så ringa betydelse, att det vore olämpligt att enbart för densamma göra ett undantag från den allmänna regeln, att denaturerad sprit må kunna användas till hvilket ändamål som helst utom förtäring.

I nyssnämnda moment, sådant det lyder genom nådiga kungörelsen den 28 mars 1888, stadgas, att restitution åtnjutes med 50 öre för hvarje liter bränvin af normalstyrka. I verkligheten hafva dock på grund af bestämmelserna i förutnämnda nådiga förordning den 18 november 1887 endast 47 öre restituerats och 3 öre innehållits såsom afgift för denatureringen, hvarför det synes lämpligt, att i ofvannämnda moment bestämmelse inflyter om skyldighet att utgöra denatureringsavgift.

Samma moment innehåller äfven, att denaturerad bränvin ej är underkastadt försäljningsavgift, hvilket stadgande dock torde böra anses hafva sin rätta plats i nådiga förordningen angående villkoren för försäljning af bränvin.

I § 12 af gällande förordning angående villkoren för tillverkning af bränvin, sådan nämnde § lyder enligt nådiga kungörelsen den 28 mars 1888, föreskrifves, att af obeskattadt bränvin skola minst 85 % såsom säkerhet för skatten vara liggande på nederlag. Om nu rättighet medgifves bränvinstillverkare att låta denaturera bränvin och derefter få motsvarande skatt afförd ur afräkningslängden vid bränneriet, torde det böra uttryckligen föreskrifvas, att denaturerad bränvin ej må vid bränneri ligga såsom säkerhet för ogulden tillverkningsskatt, och kan detta stadgande lämpligen inflyta såsom ett nytt moment i nämnde § 12.

På nu anförda skäl hemställer jag, att Eders Kongl. Maj:t må föreslå Riksdagen,

att § 10 mom. 4 i gällande förordning angående villkoren för tillverkning af bränvin må erhålla följande förändrade lydelse:

Då bränvin under de villkor och den kontroll, Kongl. Maj:t vill före-

skrifva, gjorts till förtäring obrukbart (denaturerats), må för sådant bränvin åtnjutas restitution af tillverkningsskatten eller ock vid bränneri, der tillverkningsrätt gäller, skattefrihet; dock att såsom afgift för denatureringen skall utgå det belopp, som af Kongl. Maj:t bestämmes,

samt att till § 12 i nyssnämnda förordning må fogas ett nytt moment af denna lydelse:

Bränvin, som, efter hvad i § 10 mom. 4 sägs, blifvit denatureradt, må ej ligga såsom säkerhet för ogulden tillverkningsskatt.

Stadgandet, att denatureradt bränvin ej är underkastadt försäljningsavgift, har, såsom jag redan nämnt, sin rätta plats i nådiga förordningen angående villkoren för försäljning af bränvin, och i samma förordning synes böra uttryckligen föreskrifvas, att Eders Kongl. Maj:t eger meddela särskilda bestämmelser angående villkoren för försäljning af denatureradt bränvin.

Det i § 36 af sistnämnda förordning innefattade stadgande om rätt för apotekare att i vissa fall för tekniska eller vetenskapliga ändamål sälja bränvin eller sprit läser numera, då skatterestitution erhålles för denatureradt bränvin, böra, såsom obehöfligt, utgå.

Med afseende härå anser jag mig böra hemställa, att Eders Kongl. Maj:t täcktes föreslå Riksdagen, att nedannämnda §§ i nådiga förordningen angående villkoren för försäljning af bränvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker den 29 maj 1885 må erhålla följande förändrade lydelse:

§ 18.

1. För sådan — — — — — åtagen är.
Bränvin, som denaturerats under de villkor och den kontroll, hvarom särskildt är föreskrifvet, är ej underkastadt försäljningsavgift.
2. Då i stad — — — — — lämpligt vite.

§ 36.

1. Å apotek må bränvin säljas endast för medicinskt ändamål på behörig läkares recept, hvilket bör å apoteket kvarlemnas och förvaras;

och gälle hvad medicinalförfattningarne föreskrifva i afseende å försäljning af sådana läkemedel, som innehålla bränvin.

2. Angående villkoren för försäljning af denaturerad bränvin meddelas särskilda bestämmelser af Kongl. Maj:t.»

Hvad föredragande departementschefen sålunda hemställt, deruti statsrådets öfriga ledamöter instämde, behagade Hans Kongl. Maj:t Konungen bifalla; och skulle nådig proposition till Riksdagen aflåtas af den lydelse, bilagan litt. — — — vid detta protokoll utvisar.

Ex protocollo

Hugo Malm.